

Po trzecie, zarzut naruszenia procedury poprzez brak odpowiedniego uzasadnienia. Zdaniem Rządu Rzeczypospolitej Polskiej Sąd nie przedstawił dostatecznego uzasadnienia postanowienia w sprawie T-226/10, w szczególności nie odniósł się do specyfiki stosunku prawnego łączącego radców prawnych z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 11 sierpnia 2011 r. — Wheels Common Investment Fund Trustees Ltd, National Association of Pension Funds Ltd, Ford Pension Fund Trustees Ltd, Ford Salaried Pension Fund Trustees Ltd, Ford Pension Scheme for Senior Staff Trustee Ltd przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-424/11)

(2011/C 311/39)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wheels Common Investment Fund Trustees Ltd, National Association of Pension Funds Ltd, Ford Pension Fund Trustees Ltd, Ford Salaried Pension Fund Trustees Ltd, Ford Pension Scheme for Senior Staff Trustee Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie „specjalne fundusze inwestycyjne” zawarte w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾ i art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że może ono obejmować: (i) pracowniczy program emerytalny utworzony przez pracodawcę, który ma zapewniać świadczenia emerytalne pracownikom lub (ii) zbiorowy fundusz inwestycyjny, w którym aktywa niektórych takich programów emerytalnych są komasowane w celach inwestycyjnych w sytuacji, gdy w ramach tych programów emerytalnych:
  - a) świadczenia emerytalne uzyskiwane przez uczestnika są określane z góry w statucie programu (poprzez zastosowanie wzoru opartego o staż pracy uczestnika oraz jego wynagrodzenie), a nie w oparciu o wartość aktywów programu;
  - b) pracodawca jest zobowiązany do odprowadzania składek na program;
  - c) wyłącznie pracownicy danego pracodawcy (zwani dalej „uczestnikami”) uprawnieni są do uczestniczenia w programie i otrzymywania z niego świadczeń emerytalnych;
- 2) W świetle (i) celów zwolnienia określonego w art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy VAT i art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE, (ii) zasady neutralności podatkowej i (iii) okoliczności opisanych zawartych w pytaniu pierwszym powyżej:
  - d) pracownik może swobodnie zdecydować o przystąpieniu do programu;
  - e) pracownik będący uczestnikiem programu jest zazwyczaj zobowiązany do odprowadzania składek na program, obliczonych jako procent jego wynagrodzenia;
  - f) składki pracodawcy oraz uczestników są komasowane przez depozytariusza programu i inwestowane (zasadniczo w papiery wartościowe) w celu utworzenia funduszu, z którego następnie wypłacane są uczestnikom świadczenia w ramach programu;
  - g) w wypadku, gdy aktywa programu są wyższe niż konieczne w celu sfinansowania świadczeń wypłacanych w ramach programu, depozytariusz programu lub pracodawca uprawniony jest do dokonania jednej spośród następujących czynności lub kilku z nich: (i) obniżenia składek pracodawcy na program; (ii) przekazania nadwyżki lub jej części pracodawcy; (iii) zwiększenia świadczeń na rzecz członków w ramach programu;
  - h) jeśli aktywa funduszu są niższe niż konieczne w celu sfinansowania świadczeń wypłacanych w ramach programu, pracodawca zazwyczaj zobowiązany jest do wyrównania deficytu, a jeśli tego nie uczyni lub nie będzie w stanie tego uczynić, świadczenia wypłacane na rzecz uczestników ulegną obniżeniu;
  - i) program zezwala uczestnikom na odprowadzanie dodatkowych dobrowolnych składek, które nie są zatrzymywane przez program, ale przekazywane osobie trzeciej w celach inwestycyjnych oraz w celu zapewniania dodatkowych świadczeń w oparciu o wyniki dokonanych inwestycji (takie rozwiązania nie podlegają podatkowi VAT);
  - j) członkom przysługuje prawo wypłaty transferowej przysługujących im zgromadzonych środków (wycenionych poprzez zastosowanie wartości aktuarialnej tychże świadczeń w momencie przeniesienia) do innego programu emerytalnego;
  - k) dla celów podatku dochodowego pobieranego przez państwa członkowskie składki pracodawcy i uczestników odprowadzane do programu nie są traktowane jako dochód uczestników;
  - l) dla celów podatku dochodowego pobieranego przez państwa członkowskie świadczenia emerytalne uzyskiwane przez uczestników w ramach programu traktowane są jako ich dochód; oraz
  - m) to pracodawca, a nie uczestnicy programu, ponosi koszt wynagrodzenia z tytułu zarządzania funduszem?

- a) czy państwo członkowskie upoważnione jest do określenia na mocy przepisów krajowych, jakie fundusze objęte są kategorią „specjalnych funduszy inwestycyjnych” w taki sposób, żeby wyłączyć fundusze tego rodzaju, jak opisane w pytaniu pierwszym powyżej, a włączyć przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zdefiniowane w dyrektywie 85/611 (z późniejszymi zmianami)?
- b) czy i w jakim zakresie na rozstrzygnięcie zagadnienia, czy państwo członkowskie powinno, na mocy przepisów krajowych, uznać fundusz takiego rodzaju, jak opisany w pytaniu pierwszym powyżej za „specjalny fundusz inwestycyjny” wpływając następujące zagadnienia:
- właściwości funduszu (opisane w pytaniu pierwszym powyżej);
  - stopień, w jaki fundusz jest „zbliżony do, a zatem znajduje się w stosunku konkurencji” z formami inwestowania uznanymi już przez państwo członkowskie za „specjalne fundusze inwestycyjne”?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie 2 lit. b) pkt (ii) powyżej ma znaczenie dla określenia stopnia, w jakim fundusz jest „zbliżony do, a zatem znajduje się w stosunku konkurencji” z formami inwestowania uznanymi już przez państwo członkowskie za „specjalne fundusze inwestycyjne”, czy konieczne jest rozważenie istnienia lub zakresu „konkurencji” pomiędzy danym funduszem a innymi formami inwestowania jako zagadnienia odrębnego od zagadnienia dotyczącego „podobieństwa”?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicono podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom w dniu 12 sierpnia 2011 r. — Mark Alemo-Herron i in. przeciwko Parkwood Leisure Ltd

(Sprawa C-426/11)

(2011/C 311/40)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mark Alemo-Herron, Sandra Tipping, Christopher Anderson, Stacey Aris, Audrey Beckford, Lee Bennett, Delroy Carby, Vishnu Chetty, Deborah Cimitan, Victoria Clifton, Claudette Cummings, David Curtis, Stephen Flin, Patience Jlelekhai, Rosemarie Lee, Roxanne Lee, Vivian Ling, Michelle

Nicholas, Lansdail Nugent, Anne O'Connor, Shirley Page, Alan Peel, Mathew Pennington, Laura Steward

Strona pozwana: Parkwood Leisure Ltd

Pytania prejudycjalne

- W sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, gdy pracownikowi przysługuje wobec zbywającego uprawnienie umowne do skorzystania z warunków co pewien czas negocjowanych i uzgadnianych przez niebędący stroną umowy organ właściwy do rokowań w sprawie zawarcia układu zbiorowego, a takie uprawnienie jest uznawane w prawie krajowym za mające dynamiczny, nie zaś statyczny charakter w zakresie stosunku pomiędzy pracownikiem a zbywającym pracodawcą — czy art. 3 dyrektywy Rady 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. (Dz.U. L 82, s. 16) w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie C-499/04 Werhof przeciwko Freeway Traffic Systems GmbH & Co KG, Zb.Orz. s. I-2397:
  - nakazuje, aby takie prawo podlegało ochronie i było skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa albo
  - uprawnia sądy krajowe do uznania, że uprawnienie to podlega ochronie i jest skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa albo
  - zabrania sądom krajowym uznawania, że uprawnienie to podlega ochronie i jest skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa?
- W sytuacji gdy państwo członkowskie wypełniło obowiązek wdrożenia minimalnych wymogów określonych w art. 3 dyrektywy 2001/23/WE, lecz pojawia się pytanie, czy środki transponujące powinny być interpretowane w sposób wykraczający poza te wymogi w sposób korzystny dla podlegających ochronie pracowników poprzez zapewnienie dynamicznych uprawnień umownych wobec przejmującego — czy sądy państwa członkowskiego mają swobodę stosowania prawa krajowego do wykładni transponującego ustawodawstwa pod warunkiem, że taka interpretacja nie jest sprzeczna z prawem wspólnotowym, czy też należałoby przyjąć inne podejście do wykładni, a jeśli tak, to jakie powinno być to podejście?
- W niniejszej sprawie, wobec braku twierdzenia ze strony pracodawcy, że utrzymanie dynamicznego uprawnienia pracowników na podstawie prawa krajowego do zbiorowo uzgodnionych postanowień stanowiłoby naruszenie praw pracodawcy wynikających z art. 11 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności — czy sąd krajowy ma swobodę zastosowania wykładni TUPE prezentowanej przez pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16)